

[Gudms.]

og se: hvad er realiteten her? Realiteten er, at der i virkeligheden i dag er et flertal, et helt utvivlsomt flertal, i folketinget for, at det forslag, som i fjor blev gennemført af socialdemokratiet og SF, er en rigtig dårlig lov, en lov, som vi ikke skulle have haft, som ikke skulle være trådt i kraft den 1. januar 1974, og som der kunne være al god grund til at ophæve. Men den var vedtaget, og den trådte i kraft næsten samtidig med, at denne regering kom til. Derfor beholder vi loven, og derfor er forholdet det, at justitsministeren og det flertal, der nu gennemfører dette lovforslag, har indskrænket sig til alene at gennemføre nogle småændringer på de punkter, hvor loven fra i fjor har vist sig at have de mest uhenigtsmæssige virkninger. Her har vi altså haft forhandlingsvilligheden, endnu inden dette lovforslag forelå i tinget, endnu inden vi kom til forhandling i udvalget om offentlige arbejder.

Men når man begrænsede sig til så lidt, er der ikke noget at sige til, at der ikke var lydørhed over for at ændre i retning af det, som hr. Otto Mørch gerne ville have, og som betød, at man igen gik hen og ændrede det lille lovforslag tilbage i retning af den dårlige lov fra juni 1973. Nej, forhandlingsvilligheden, tilbageholdenheden, er altså i allerhøjeste grad til stede, og den viser sig ved, at man tiltræder denne betænkning, dette meget moderate lovforslag.

Jeg skal da for mit eget vedkommende ikke nægte, at jeg synes, at ikke blot lovforslaget, men specielt også den bekendtgørelse, som er udstedt i tilknytning til lovforslaget, er så moderat, at man egentlig kunne have ønsket sig et videregående skridt. Jeg har også givet udtryk for det i betænkningen sammen med det konservative folkepartis repræsentant, og det, det drejer sig om, er jo bestillingskontorerne, hvor alle, der har haft med hyrevogne at gøre i det sidste års tid — jeg vil gætte på, at det også gælder hr. Otto Mørch, selv om det muligvis har været forgæves at henvende sig til ham — har fået den ene henvendelse efter den anden fra hidtil selvstændige lillebilvognmænd, der sagde: her har vi en virksomhed, som vi har drevet i så og så mange år, 4, 5, 6, 8 vogne, som er tilsluttet et bestillingskontor, som vi har investeret så og så mange tusinde kroner i, og nu pr. 1. januar eller 1. april er vi nødt til

at pakke det sammen og gå ind under Taxa. Er det ikke en urimelighed, at det, vi her har etableret, nu skal fjernes, bare fordi man går hen og laver en ensartet uniformeret ordning?

Det synes jeg det er, det synes hr. Juul-Madsen også, og derfor har vi givet udtryk for, at vi egentlig kunne have ønsket os, at justitsministeren var gået videre, således at selvstændige lillebilvognmænd i stedet for at blive tvangsendlagt under de fælles bestillingskontorer, som domineres af Taxa, kunne have fået lov og lejlighed til at fortsætte deres uforstyrrede tilværelse, også sådan at de på den måde bedre kunne have betjent det publikum, hvis interesser denne lovgivning først og fremmest skulle varetage, selv om det er et hensyn, der ofte for hr. Otto Mørch er trådt i baggrunden til fordel for det, som han kalder ordnede forhold inden for erhvervet. Det var jo slagordet i fjor, og det er slagordet i år. Der er aldrig nogen, der har fundet ud af, hvad det betyder, men det betyder i hvert fald ikke nogen tilfredsstillelse af publikums interesser.

Derfor har vi i betænkningen givet udtryk for, at vi beder justitsministeren have øje på dette forhold, og hvis det skulle være sådan, at situationen omkring bestillingskontorerne fortsat giver anledning til konflikter, til en utilfredsstillende betjening af publikum og til konflikter mellem hyrevognsvognmænd, så bør justitsministeren igen tage forholdet op til overvejelse.

Så vil jeg gerne tilføje på grund af en bemærkning, der undslap tændernes gærde hos hr. Otto Mørch om mit forhold til hyrevognserhvervet i Ålborg, at det, som man ikke ved noget om, det udtaler man sig gennemgående med størst sikkerhed om, og det gjaldt også hr. Otto Mørch, der skulle til at fortælle, at jeg havde været advokat for specielle kredse i Ålborg, som hr. Otto Mørch nødigt ville være advokat for. Nu kan det jo ikke interessere ret mange i denne forsamling her, hvem jeg er advokat for, men når nu hr. Otto Mørch bringer det frem, vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige, at jeg er ikke og har aldrig været advokat for nogen sammenslutning af hyrevognsvognmænd i Ålborg. Og de kredse, som hr. Otto Mørch ikke vil have med at gøre, har jeg altså heller ikke været advokat for, men jeg skal efter mødet fortælle hr. Otto Mørch